

EDITORIAL

El sector sanitari en peu de guerra

El sector sanitari ha posat el crit al cel i amb raó. Els plans d'austeritat que s'aplicaran a tots els centres hospitalaris suposen un pas enrere en la política sanitària del país. Al ja malmès sistema sanitari li esperen temps difícils. A Tarragona, sense anar més lluny, el creixement, ampliació i millora de l'Hospital Joan XXIII quedarà embargat. L'hospital, de fet, serà objecte, tanmateix de les retallades de personal i pressupost, com a la resta de centres catalans.

El president de la Generalitat, Artur Mas, va ser rebut ahir, precisament pel personal de l'Hospital Joan XXIII. És la seva primera decisió política però juga amb l'avantatge d'haver-la presa a principi de mandat i si redreça rumb en dos anys, la ciutadania s'haurà acostumat, fins i tot, a les mancances del sistema sanitari. Les reivindicacions de les plantilles hospitalàries han de trobar el ressò en la societat, doncs, tenen repercussions directes en la societat.

TRIBUNA

La asimetria de l'Estat del benestar

En el debat en què ens trobem, on els governs es veuen obligats a portar a terme retallades en els seus pressupostos, ja sigui per l'herència d'una gestió nefasta o per la manca d'actuacions reals quan calia, el cert és que en qualsevol cas tot això comporta, de manera directa, una disminució efectiva del que es coneix com a Estat de benestar i totes les seves implicacions de caire ideològic, però sobretot, d'incidència real cap a una part de la nostra societat massa castigada per una situació que ja dura massa, i a la qual encara no es veu el final que tots desitjarem.

Centrant el tema, en el que s'entén per Estat del benestar, la qüestió tampoc és fàcil, ja que el concepte en si pot tenir una amplitud d'interpretacions segons d'on es miri, i sobretot, d'on es percebin els "serveis públics" que el poden englobar.

Indiscutiblement no té res a veure, inclosiu en el que es coneix com primer món, l'abast del suposat Estat de benestar als Estats Units

Lluís Badia
Advocat
www.lluisbadia.cat

d'Amèrica amb el que s'entén a l'Europa Occidental dels fundadors de la Comunitat Europea i fins i tot

entre aquests darrers i els nous-vinguts Estats provinents de l'antiga òrbita soviètica; per tant, suposo que és un fet inapel·lable que estem davant un model de benestar asimètric a tots els efectes.

Si seguim aprofundint en els propis continguts de les característiques econòmiques de cadascun d'aquests models estatals, el tema segueix sent més particular, segons el "mirall valoratiu" que es faci servir; així una gestió tan definitiva com el Deute Públic dels diferents Estats també és ben diferent, per no dir el que es refereix a les Polítiques Fiscals, on ens podem trobar amb autèntics "xollos", cas d'Irlanda, davant a altres economies tributàries amb càrregues ben diferents.

També els mercats laborals tenen el seu fet diferencial, i no té res a veure la negociació social que es du a terme als EUA amb la que es pot plantejar a l'Estat espanyol, per no mencionar el tema de l'edat de jubilació, absolutament diferent a França respecte al seu veí, Alemanya, o Itàlia, per parlar dels Es-

tats amb nivells que podrien ser similars. Fins i tot la tasca d'atur, autèntica referència social de benestar, on les variables encara són més flagrants, especialment si fem comparatives amb la tasca d'atur a casa nostra amb la que es produeix a Holanda o Bèlgica, i es dona aquí la paradoxa d'un "esvoranc" vital, malgrat les singularitats i particularitats que també hi són.

Finalment, tot això ens porta a una reflexió conclouent, la recuperació econòmica també serà asimètrica, depenent d'on es produeixi; i, per tant, sembla lògic, després de les reflexions posades de manifest, que determinats països se'n sortiran abans que altres, qüestió que per si mateixa pot ser lògica, però que comporta un trencament en un model anhelat on el que es percep de l'Estat és diferent segons el lloc de residència, amb totes les variables que es vulguin; en tot cas, sembla evident que la globalització tan atacada, també en aquest apartat, no ha conquerit un futur compartit en positiu per la majoria.

MÉS CONFIDENCIAL

Ballesteros: «Si voleu, em lligo a un quiosc»

Després de la reunió entre els sindicats per reivindicar la situació actual pel que fa a les retallades pel govern d'Artur Mas en matèria de Sanitat, una periodista va preguntar a l'alcalde de Tarragona, Josep Fèlix Ballesteros, si el batlle prendria alguna mesura a banda del diàleg per ajudar els perjudicats. Ballesteros va contestar, amb ironia, que «si voleu, em lligo a un quiosc». Segurament l'alcalde no acabarà prenent aquesta mesura, ja que seria massa surrealista, però el que ha d'entendre Josep Fèlix Ballesteros és que la situació és força complicada i que, amb aquest diàleg inicial que ell proposa no n'hi haurà prou. De moment, pas a pas, i ja veurem què passa en els propers dies, setmanes o, fins i tot, mesos.

Segurament l'alcalde, irònic, no acabarà prenent una mesura que seria massa surrealista

CARTES

L'idioma és per entendre'ns (Ballesteros 'dixit')

Va caure en el parany de manera estrepitosa. L'antecedent es va produir en la presentació de l'opuscle de la Confraria de Pescadors el passat dia 25 de març. El pregoner, magnífic, va ser Lluís del Olmo, un mestre de la radiofonia. Al començar el seu discurs, totes les autoritats es dirigien a Lluís del Olmo en castellà. S'ha de dir que de la lectura del curriculum va quedar pales que el Sr. Del Olmo es va formar professionalment a Barcelona (Catalunya) i que té atorgada la Creu de Sant Jordi, en definitiva, un català *ad honorem*. Sóc un nacionalista moderat i el tema de

la llengua el defenso, sense que la sang arribi al riu, però sí que defenso la nostra llengua, sempre que tinc ocasió i públic que ho vulgui escoltar. Total, que al tocar-me l'ús de la paraula vaig tancar el parlament preguntant afectuosament per què es dirigien al Sr. Del Olmo en castellà. El Sr. Ballesteros, que era un dels castellano parlants, va sortir com va poder dient que «els idiomes són per entendre'ns». No discutiré la resposta de l'alcalde, però sí que discrepo que sigui adequada al fet que denunciï. La llengua catalana està, com totes, per defensar-la en el seu ús habitual, màxim en el cas com el que ens ocupava, ja que al Serrallo,

al Pòsit, tothom sortosament entén el català. Amb concessions, amb tebieses, sense una postura ferma i decidida, sense exemplaritzar de manera contundent la nostra llengua va cada dia endarrerir. El Sr. Lluís del Olmo entén i parla perfectament el català i pot expressar-se de la manera que més li plagui. El nostre alcalde no. **Albert Vallve**
Regidor de CRU - Ajuntament de Tarragona

Camp de Tubo el Roqueral

He llegit amb preocupació la informació referent al projecte de convertir el Camp de futbol El Roqueral en zona d'aparcament. Afortunadament un grup de pares del Col·legi Sant

Pau ha reaccionat recollint signatures contra aquest "invent". "Deixeu que els nens s'aproprin a mi", diuen les Sagrades Escriitures, en paraules atribuïdes a Jesucrist; i entenc que la seva tolerància amb els nens anava també en el sentit de permetre'ls jugar, a més de transmetre'ls els seus coneixements. És clar que això va ocórrer fa 2.000 anys i que els temps han canviat; però el que considero inacceptable és el mercadeig amb un espai dedicat a la pràctica esportiva i formació dels nostres joves per convertir-ho en aparcament de pagament. Segurament un bon negoci per a ambdues institucions. Església i Ajuntament, però perjudicial per a Tarragona i els seus ciutadans, que

perdríem un dels escassos espais dedicats a la pràctica de l'esport que té la nostra ciutat i l'únic camp de futbol en el casc urbà. Per altre banda es tracta d'un espai emblemàtic i integrat en la part monumental per excel·lència de la ciutat.

Entenc l'esforç del nostre Ajuntament en incrementar les places d'aparcament de la Part Alta, sumant a les 834 existents, les 250 per expansió del pàrquing Torroja, les 440 noves del pàrquing en Passeig Sant Antoni i les 350 de l'anelada recuperació del malbarat pàrquing Jaume I. Totes aquestes places totalitzarien 1874 i es duplicaria sobradament la ca-

pacitat actual. Per això, i tenint en compte l'escassetat de zones verdes i esportives a la nostra ciutat, manifesto la meua adhesió a la petició dels pares dels alumnes directament perjudicats amb la finalitat d'evitar aquesta reconversió, alhora que suggereixo es faci substancials reformes per millorar el seu aprofitament i ús, considerant que la nostra ciutat, necessitada de zones d'aparcament segons diuen, també pateix grans mancances en espais verds i zones esportives. Desitjo a aquest col·lectiu de pares que tingui èxit en la seva reivindicació i que compti amb el suport dels ciutadans. **Pere Sánchez**
Tarragona

més

Edita: Tamediaxa, S.A.
DL: T-1609/2001 - issn: 1579-5659

C/ Sant Agustí, 21, 3r.
43003 TARRAGONA
977 21 11 54 Fax 977 21 47 21
C/Sor Llúisa Estivill, 16, baixos.
43202 REUS
977 32 78 43 Fax 977 31 09 41
www.diarimes.com

Director General:
Carles Abelló

Cap de publicitat:
Contxi Joan
Disseny editorial:
Carles Magrané
Cap de distribució:
Jaume Cañada

Directora: **Silvia Jiménez**. [redaccio@mestarragona.com]

Redacció: **Laila Díaz, Carme Mas, Vicente Izquierdo, Mònica Just, Antonio Ramos**. Especials: **Laura Gómez**. Tancament: **Mario López**. Fotografia: **Roser Sans, Olivia Molet, Cristina Aguilar**. Edició de publicitat: **Sara Sorando**. Distribució: **Marta López**. Administració: **Núria Clos**. Publicitat: **Maria Molleda, M. Jesús del Hierro, Carmen Soto, Mercè Ripoll, Antònia Turull**. [publicitat@mestarragona.com]

Imprimeix: **Indugraf Offset, S.A.**

Distribució controlada: **PSD** Amb la col·laboració de: **Generalitat de Catalunya Departament de la Presidència**